

[Schmidt.]

men det er Folkets Sag, medens Staten har den Opgave at vaage over, at Grænselandets Fællesinteresser ikke lider Skade, at Vilkaarene er lige, og at den nationale Kamp sker paa en saadan Maade, at den ikke truer Folkenes Naboforhold. Det er saa meget mere Statens Opgave, fordi denne Fare altid bestaar.

Det ærede Medlem Hr. J. P. Nielsen siger ganske vist i sit aabne Brev til mig, at de Tyske i det hele taget har Fordelene i Grænselandet, fordi de ikke blot kan regne med lovmæssig Understøttelse og Hjælp, men ogsaa med national Ekstrahjælp. Det er en mærkelig virkelighedsfjern Betragtning, for vel er det saaledes, at vi, saa vidt vi kan, hjælper hinanden, men gør Danskerne, som dog er i Flertal og har flere Muligheder her, ikke ogsaa det særlig i alle de Tilfælde, hvor Spørgsmaalet om, hvorvidt de paagældende skal have Understøttelse, er knyttet til et Skøn hos de Personer, der har Afgørelsen? Jeg ved godt, at det ærede Medlem gør sig Umage for at bedømme saadanne Forhold uden Persons Anseelse, uden at se paa det nationale, men jeg ved ogsaa, at det ikke er Regelen — Regelen er tværtimod det omvendte.

Men lad os tale om Statens Opgave i et Grænseland. Det er den, om hvilken jeg sagde, at den har europæisk Betydning, for det er en europæisk Opgave at sørge for, at de mange Grænselands i Europa ikke bliver ved at være farlige Arnesteder for nationalt Fjendskab, men til Steder, hvor Folkene lærer at omgaas hinanden med Respekt, saa der muligvis ogsaa kan finde frugtbar Udveksling Sted. Dertil hører, at man giver en national fremmed Folkel Mulighed for fri Udfoldelse af sin Art, og dette er ogsaa, i det mindste teoretisk, anerkendt, om end sjældent rigtigt praktiseret. Til Statsopgaverne hører ogsaa, at man i videste Omfang sikrer Familiernes deres Jord, saa vi faar stabilere Forhold i Grænselands. Jeg siger dette til Trods for, at jeg ved, at det omvendte plejer at være Praksis netop paa Jordomraadet. Desværre kan man let blive fristet til at resignere og mene, at der er vel ikke noget at gøre derved. Jeg resignerer ikke, af to Grunde: For det første, fordi man, hvis Resignation blev almindelig, for Fremtiden kunde vente og maatte vente de værste Ulykker fra Grænselandene, og for det andet, fordi vor Tid Gudskelov beherskes af en ganske tydelig Tendens til at sikre Jorden paa Familiens Hænder, og man

derfor har Lov til at haabe, at dette ogsaa — og netop — vil slaa igennem i Grænselandet, hvor det har særlig stor Betydning, ikke blot for den enkelte, ikke blot for Samfundet i det hele, men ogsaa for Folkenes indbyrdes Forhold til hinanden. I en Tid, hvor mangfoldige Kræfter brydes med hinanden, nedbrydende og opbyggende, tror jeg paa de opbyggende Kræfters Sejr og vil tjene dem efter min ringe Eyne. Hvis det danske Folk var mindre uopmærksomt, end det er, vilde det se, at til Trods for, at jeg havde ønsket en anden Skæbne, end vi fik, har jeg dog altid virket for et godt Forhold mellem vore to Nabofolk, og hvis man saa videre ud, vilde man erkende, at de andre tyske Folkegrupper indtager en lignende Holdning, er sig sit Ansvar bevidst og har for Øje, at et nyt Europa maa bygges. Det gælder ogsaa for de andre ikke-tyske Mindretal. Man ved i Grænselandene bedre end i Landenes Regeringer, hvad der staar paa Spil, naar det ikke lykkes at ordne Grænseforholdene paa en forsvarlig Maade. Hvis den danske Regering var klar over det, burde den ikke vente med virksomme Foranstaltninger til Beroligelse af Grænselandet.

Det hører med ind i denne Ramme, naar jeg atter i Aar benytter Lejligheden til at udtale min Glæde over, at Kammeratskabsforholdet mellem Verdenskrigens Invalidler paa begge Sider af Grænsen, som fik et saa værdigt Udtryk i 1934 ved Indvielsen af Marselisborgmonumentet, ogsaa fremdeles plejes. Jeg haaber, at det maa lykkes stadig at forbedre Invalidernes Kaar, og at Viljen dertil ikke bliver forstyrret eller paa-virket af en Højesteretskendelse, der forleden blev afsagt i en Invalidesag. Man maa forstaa, at de trange Kaar, mange Krigsinvalidler lever i, og den sjælelige Rystelse, Invaliditeten har medført for mangen en, let føder bittert Sind. Den bedste Modvirkning vil altid være at strække sig saa vidt med Hjælpen, som det er muligt, og det gælder for hele Landsdelen.

Første Næstformand (Vanggaard): Det ærede Medlem Hr. A. Svensson har Ordet for en kort Bemærkning.

A. Svensson: Jeg har allerede i Eftermiddags ladet mig indtegne til Ordet under Finanslovdebatten, saa jeg skal senere udførligt komme tilbage til det ærede Medlem Hr. Schmidts Tale. Jeg har kun ment det rigtigt at fremsætte enkelte Bemærkninger nu lige efter.

Det alt afgørende, sagde det ærede Med-